

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.126/2025/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. szeptember 05. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2025. április 03. napján kihirdetett 11.B.115/2024/18. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 4-4 (négy)-(négy) évre enyhíti.

A vádlottat az eljárás során felmerült helyesen: 1.094.218 (egymillió-kilencvennégyezer-kettőszáztizennyolc) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott tartózkodási helye: tartózkodási hely1

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 11.242.- (tizenegyezer-kétszáznegyvenkettő) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. április 3. napján kihirdetett 11.B.115/2024/18. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének kísérletében, ezért 5 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Az általa előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, melyek egy részét a vádlottnak, másokat a sértettnek rendelte kiadni lefoglalásuk megszüntetése mellett. A bűncselekmény elkövetésének eszközét elkobozni rendelte, míg a kamerafelvételek és hangfelvételek tekintetében úgy rendelkezett, hogy azok az iratok részét képezik. Kötelezte a vádlottat 1.304.218 Ft bünyügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész súlyosítás, míg a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket nagyrészt helyesen állapította meg, azonban kiemelte, hogy a jelen ügyben az időmúlás nem értékelhető enyhítő körülményként, mert a bűncselekmény tárgyi súlyához képest az nem jelentős. Álláspontja szerint a kényszerintézkedés időtartama is csupán kisebb súllyal vehető figyelembe. Következtetése szerint az enyhítő és súlyosító körülmények együttes mérlegelése mellett az élet elleni bűncselekmény kísérletét elkövető vádlott esetében a büntetési tételkeret minimumát meghaladó börtönbüntetés és ahhoz igazodó közügyektől eltiltás kiszabása indokolt. Indítványozta tehát, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a vádlottat ítélje hosszabb tartamú börtönbüntetésre és közügyektől eltiltásra.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.276/2025/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Rögzítette, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat betartva folytatta le az elsőfokú eljárást és hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem vétett. Észrevételezte azonban, hogy az elsőfokú ítélet személyi része hiányos, mert nem tartalmazza teljeskörűen az elmeorvos szakértői véleményben szereplő, a vádlott elmeállapotára vonatkozó megállapításokat. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a személyi körülmények tényei nem képezik részét a tényállásnak, így a Kúria a BH2015. 30. számú eseti döntésére figyelemmel kiegészíthetők a hiányzó megállapításokkal, korlátozott felülbírálat esetén is. Álláspontja szerint a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és helyesen minősítette a cselekményét. Indokolási kötelezettségének a törvényben előírt mértékben eleget tett.

[5] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket alapvetően helyesen tárta fel, azonban azokat nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte, így a vádlottal szemben eltúlzottan enyhe joghátrányt szabott ki. Túlzott jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, így indokolatlan mértékben tért el a tíz éves középértéktől a vádlott javára. Álláspontját azzal indokolta, hogy a jelen ügyben a kísérlet enyhítő hatása csekélyebb, mivel a halálos eredmény elmaradása a sértett

védekezésére vezethető vissza, az időmúlás pedig azért nem bír nagyobb nyomatékkel, mert a kiemelt tárgyi súlyú bűncselekmény büntetési tétele alsó határát sem érte el. Kifejtette továbbá, hogy az élet elleni bűncselekményt önhibájából eredő ittas állapotban, kitartó szándékkal megvalósító vádlottal szemben hosszabb tartamú, a középértéket jobban közelítő szabadságvesztés büntetés és ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása indokolt. Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe rendelje beszámítani a vádlott által a másodfokú eljárás befejezéséig letartóztatásban töltött időt, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[6] A védő a Fővárosi ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben az enyhítő körülmények nyomatékos értékelésére tett indítványt. Megjegyezte, hogy védence ugyan az eljárás során a bűncselekmény elkövetését nem ismerte be, azonban a kifejtett magatartásával kapcsolatban megbánást tanúsított, hangot adott annak, hogy nem kívánta az események ilyen lefolyását. Utalt továbbá arra is, hogy védence büntetlen előéletű, mely nyomatékos enyhítő körülmény, továbbá, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, mégpedig távoli kísérletként. A védő hivatkozott arra is, hogy a védencén katonai szolgálatának ideje alatt bekövetkezett baleset miatt koponya műtétet hajtottak végre, melynek következményei mentális betegséggént fennmaradtak. Álláspontja szerint a bekövetkezett időmúlás nem vezethető vissza a vádlotti magatartásra, ezért enyhítő körülmény. A védői hivatkozás szerint bár a generál prevenciók céloknak meg kell jelennie a büntetés kiszabásában, azonban a fenti körülményekre figyelemmel jelen ügyben mégis egy specializált egyéni büntetést kell kiszabni. Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla védencével szemben öt évnél rövidebb tartamú szabadságvesztést szabjon ki, mivel rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabásával is elérhetőek a büntetési célok.

[7] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezését az írásbeli indokolással egyezően tartotta fenn.

[8] A bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozottan bírálta felül, figyelemmel arra, hogy a fellebbezéseket kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. A felülbírálat így a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a jogi minősítést, továbbá annak a kérdésnek a vizsgálatát érintette, hogy az elsőfokú bíróság követett-e el olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdése alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az általa megállapított tényállásra alapította.

[9] A Fővárosi Ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, és nem vétett olyan a Be. 607. § (1)

bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdésében vagy a Be. 609. § (1) bekezdésében írt eljárási szabálysértést, amely miatt az ítélet hatályon kívül helyezésének lenne helye.

[10] Az elsőfokú bíróság a vádlott vallomása, a tanúvallomások, az igazságügyi szakértői vélemények és a további – jegyzőkönyvek, kép-és hangfelvételek – bizonyítékok alapján terhelő történeti tényállást állapított meg. A törvényszék a váddal egyezően törvényesen minősítette a vádlott élet elleni bűncselekményét. A jogi minősítés megfelel a Kúria 3/2013. Büntető jogegységi határozatában kifejtett álláspontnak, mert a vádlott a sértett életének kioltására vonatkozó fenyegetéseket tett, az általa használt eszköz – 30 centiméteres és 18 centiméteres pengehosszúságú kés – az élet kioltására messzemenően alkalmas volt, a vádlott többször a sértett felé szúrta, mely szúrások a sértett mellkasa felső része, nyak alsó része, majd a hasa felé irányultak. A sértett védekezése és menyasszonyának segítsége együttesen akadályozta meg, hogy a halálos eredmény bekövetkezzen, és a sértettnek csupán nyolc napon belül gyógyuló sérülése keletkezzen. Nem tévedett tehát a Budapest Környéki Törvényszék amikor Terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetnének kísérletében állapította meg.

[11] Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezés alapos.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A büntetlen előélet, mint enyhítő körülmény súlyát fokozza, hogy a vádlott közel 60 éves koráig nem követett el bűncselekményt, törvénytisztelő életet élt. Az időmúlás azzal összefüggésben értékelhető enyhítő körülményként, hogy Terhelt1 vádlott az eddigi nem kifogásolt életvezetése ellenére az eljárás megindulásától letartóztatásban van. Helytállóan vette figyelembe enyhítő körülményként az elsőfokú bíróság a pszichológiai szakvéleményben kifejtettek alapján, hogy a vádlott korábbi fejsérülése jelentőséggel bírt személyisége negatív alakulásában. Helyesen hivatkozott továbbá a törvényszék a vádlott javára értékelhető körülményként arra, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, mely kiegészíthető azzal, hogy a cselekmény igen súlyos jogi minősítése ellenére a sértettnek csupán könnyű testi sérülése keletkezett, tehát a kísérlet távolinak tekinthető. A fenti körülmények mellett a másodfokú bíróság még az adott bűncselekményre előírt törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés mértékét is eltúlzottnak találta, és a Btk. 82. § (1)-(2) bekezdés b) pontja alapján lehetőséget látott a büntetési tétel alsó határa alatti büntetés kiszabására. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 4-4 évre enyhítette. Az ítéltábla álláspontja szerint ez a büntetés megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[13] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által számítási hiba folytán a bűnügyi költség összege tévesen került megállapításra, ezért a vádlottat az eljárás során ténylegesen felmerült 1.094.218 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[14] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta, azzal, hogy feltüntette a vádlott tényleges tartózkodási helyét.

[15] Az ítéltábla a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a jogerős ítéletig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján. Az ügyben a vádlotti és védői fellebbezés eredményes volt, ezért a másodfokú bíróság úgy rendelkezett a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján, hogy az eljárása során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

[16] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. szeptember 5.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.115/2024/18. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.126/2025/10. számú ítélete folytán 2025. szeptember 5. napján a rendelkező részben írt változtatással jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. szeptember 5.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

...